pähklid kaswama. Siis tõstab noorem wend oma laulu healt, misga ta metsad, lagedad ja tuule õhu elustab, et laululinnud igale poole siginewad. — Wahe aeal wiinud Soome tuuslar ema neil kodunt, kellega ta kaugemale ei saanud kui Iru mäele, kuhu jumalik wägi rõõwli mahapillutanud ja Linda kiwipakuks moondanud, et karsket leskenaist kedagi kiusama ei peaseks. — Poead leidwad koju tulles pesa tühja ja jälgi õue pealt, et siin head ei wõida sündind olla. Noorem wend lähäb esiteks isa hauale, sealt mere kaldale waatama, kas ehk kuskil emajälgi järele jäänud. „Laene weereb laene jälgil wete woode weretusel,“ aga need ei annud märki, ega toonud sõnumid. Senni kui teised wennad magama heites nõupidawad home eidejälgi otsima minna, kargab —

Neljandamas laulus noorem wend kaldalt laenetesse ja hakkab Soome poole ujuma. „Tugew käsi lõhkus laeneid, peksis laneid merepinnal“ teadmata, et ses esimeses teekäigis idu juba warjul puhkas, mis temale waralist lahkumist siit ilmast pidi kaswatama. Põhja nael ja wana wanker taewa lael juhiwad teda mereteel, kunni ta ühe saare kaldale jõuab ja natuke wäsimust puhkab. Uinudes tahab ta silmi parajalt laugutada, tungib tütarlapse kena laul tema kõrwa. Selga wasta kalju toetates, jalad mere pinnal istub Kalewipoeg kaldal, kust tema silmi sirutates laululinnu tamme warjus, tule ääres näeb, kes enda näpul kedratud ja lõuendiks lõksutatud kangaid walwab, mis pleegile pandud. Kalewipoeg meelitab, wasta lauldes piigat enese poole; kartes astub tütarlaps samm sammult ligemale ja istub wiimaks noore mehe kõrwa. Warem kui koit tõuseb, oliwad noored südamed ennast ühendanud. Äkitselt kui unenäust ärkades hakab piiga kiljatama; wanemad arwawad kisa esiteks unenäuks, siis kargab Saare taat asemelt, sasib wembla käte ja tormab waatama, mis tütre kisa sünnitanud. Wõõra mehe tugew kuju kahandab tema julgust, tütar ei julge pisaras silmi ülestõsta, aga Kalewipoeg, eksitust märkamata, küsib kohkumata, kas ehk Soome tuuslar eile õhtu siit mööda sõudnud. Saare taat ei olla teda näinud; ta nõuab otsust: kust maalt ja sugust noormees sündinud. Hooplikult kuulutab

Kalewipoeg oma sugu ja sündimise paika, aga saab ta isa ja ema nime awaldanud, kohkub tütarlaps, tuigub kalda sõrwale, ja libiseb ehk kukutab ennast sealt merde. Kalewipoeg wiskab ennast sedamaid tema järel mere põhja, aga wilu, sügaw sängike ei anna saaki enam tagasi. Noremehe pea tõuseb laenetest üksi nähtawale. „Jumalaga, isa kurba!“ hüüab ta — „tütar sulle satus wette, ema mulle warga wõrku, wiletsad meie wennikesed, õnnetumad ühtewärki.“ Mure kadunt ema pärast ei anna temale mahti tütarlast kahetseda, tema ujub wesiteel edasi. Tütarlapse wanemad lähwad pika rehadega merd riisuma, et ehk lapse keha sealt leiaks, nemad kuulwad laulu laentest, mis selgest näitab tähendama, et nende laps siit põrmu põlwest juba lahkunud.

„Wiendama laulu hakkatusel leiame Kalewipoega Soome rannas, kus ta wärske hommiku õhu wilus wäsimust puhkama lähäb. Ümberringine rahu loomusses uinutab teda sügawast magama. Senni kui tema puhkab, lähäb jutustaja upunud Saare piiga wanemaid waatama. Nemad ei olnud kül (weel 4. laulus) oma tütart, waid tema asemel ühe kotkamuna, wana raudkübara ja noore tamme merest riisunud. Puu istutakse kiige sambale, kus nende kadund tütar enne lustil ennast kiigutanud; muna pannakse raudkübarase, kus pääwal päikese terad ja öösel eit sängis teda audub, kunni noor kotkas wälja tuleb, kellel üks weike mehike tiiwa all. — Nüüd läheb laulik Kalewipoeale tagasi, keda pikast unest karastatud parajalt ärkamas leiab. Tema tõtab Soome maal kaugemale, isetallatud radadel, ühtepuhku waates, kas ehk kuskil kaste pinnalt eide jälgi nähtawale tõusmas. Wiimaks silmab ta mäe harjalt orgu, orus tuuslari talu, ja peremehe puude warjul puhkamas. Kalewipoeg tõmbab noore tamme juurtega tükis maast, laastab oksad küllest, et tugewa wembla saab, misga ta edasi lähäb, maa pinda sammude all wangutates. Ehmatusel ülesärkanud tuuslar leiab waewalt aega, pihu täie udujulgi põuest wõtta ja nõiasõnul elustatud lendama puhuda; kus suled tuuletiiwul läbistiku keereldes raudriides sõameesteks endid moondawad, ja kui jala ja hobuse wägi kange mehe kere peale langewad. Tema

Eesti-rahwa Kasuline Kalender 1869, lk. 33